

EXPUNERE DE MOTIVE

Amnistia, al cărei sens este uitarea, era recomandată de Pittacos, în Grecia antică, acesta subliniind că iertarea este mai bună decât răzbunarea, că este un mijloc de restabilire a unei păci sociale, în special după anumite tulburări cu consecințe grave.

Foarte des folosită în Italia, Franța și unele țări din Africa, iertarea este considerată ca reprezentând o protecție mai bună a păcii publice decât aplicarea pedepselor. În mod obișnuit, legile de amnistie se elaborează la fiecare 7 ani, îndeosebi cu ocazia alegerii noului președinte, dar și prin alte legi cu aplicabilitate redusă (38, începând cu anul 1945).

În SUA, de exemplu, George Washington, în 1795, a acordat o **iertare definitivă** (*full pardon*) Confederațiilor.

Din perspectiva drepturilor omului, amnistia apare ca expresia puterii comunității să garanteze fiecărui cetățean **dreptul la iertare** dacă aceasta conduce la reintegrarea sa în societate.

O altă particularitate din istoria legislației noastre penale este și prevederea din art. 172 alin. (4) din Codul penal din 1936, potrivit căreia amnistia nu se poate acorda decât pentru infracțiunile politice, alineat ce a dispărut la republicarea Codului, în 1948.

Instituția amnistiei are o puternică prezență în sistemul de drept românesc, astfel încât din 1920 și până în 1989 au fost aprox. 15 decrete sau legi de amnistiere; cu toate acestea, din 1990 nici un act normativ de uitare-amnistie nu a fost publicat în Monitorul Oficial.

În ceea ce privește evenimentele de la Costești din ianuarie 1999, indiferent de modul în care acestea au fost interpretate, nu îi poate fi amputată puternica dimensiune sindicală, a cărei valoare a fost dată prin întoarcerea manifestanților, după ce revendicările le-au fost acceptate prin pacea de la Cozia. Pentru miile de mineri din bazinele carbonifere, precum și pentru cetățenii ce s-au alăturat marșului, reverberațiile aceluși episod nu s-au stins.

Atâta timp cât amnistia are, printre alte atribute, și pacea socială, considerăm că amnistierea evenimentelor din acea perioadă, prin intermediul unei legi organice, ar fi expresia voinței populare majoritare.

Infracțiunea de subminare a puterii de stat este o reminiscență a sistemului totalitar care nu tolera inițiativa și lupta sindicală și nu corespunde rigorilor europene în materie.

Textul în temeiul căruia liderii sindicali au fost condamnați - subminarea puterii de stat - a fost introdus la 1 ianuarie 1969 - art. 162, și în mai mult de 30 de ani, nu a fost folosit decât în ceea ce îi privește pe mineri, pentru evenimentele din septembrie 1991 și ianuarie 1999.

Renașterea mișcării sindicale este un element de normalitate în democrație și reprezintă un factor de progres în societățile capitaliste, și tocmai de

aceea considerăm că amnistierea liderilor de sindicat se impune pentru a reda echilibrul, atât de necesar societății românești.

Avem convingerea că prin adoptarea legii de amnistie vom răspunde numeroaselor demersuri ale organizațiilor sindicale internaționale adresate celor mai înalte foruri ale țării.

INIȚIATORI:

Senator Dr. Corneliu Vadim Tudor

Senator Viorel Dumitrescu

Senator Dr. Virginia Vedinaș

Senator Dr. Gheorghe Funar

Senator Liviu-Doru Bindea

Senator Ilie Petrescu

Senator Valentin Dinescu

Senator Dr. Aurel Ardelean

Senator Nicolae Iorga